

Ulf Svensen

01.11.1955 – 29.05.2012

Kjære Ulf. De kalte oss Knoll og Tott. Vi møttes første gang for snart tjue år siden, da vi begge ble valgt inn i PTE-styret. Hensikten med å la seg velge inn der var å gjøre en forskjell. Tidlig så jeg at vi begge fant det vanskelig å leve med den frivillige, såkalt veiledende, honorartariffen. Vi fant hverandre i argumentasjonen og arbeidet målbevisst med å få kart og terreng til å stemme. I 1995 vant vår argumentasjon igjennom, PTEs landsting så landskapet som lå foran tannhelsetjenesten dersom de frivillige forhandlingene om en kunstig tariff skulle fortsette. Det var en seier Ulf, – og for en fest det ble i Hønefoss det året! Resultatet av dette arbeidet er kanskje det viktigste som har skjedd hele tannhelsetjenesten i Norge i vår tid. Vi fortsatte i hovedstyret og du ble den siste leder av Privatpraktiserende tannlegers ervervsgruppe (PTE). Senere har du hatt lokale verv, blant annet som leder av praksistakeringsutvalget i Oslo Tannlegeforening. Du var også sentral i forsøket på å gjenopplive foreningen for implantatinteresserte tannleger NSOI.

Du startet som tannlege i Jessheim etter en studietid i Bergen der du fikk flere kullvenner enn de fleste av oss

andre. Som én av dine pasienter uttalte da du senere startet din egen virksomhet på Råholt: «Ja, jeg vet at journalen min er et annet sted, – men tenna har jeg med meg, – og de er mine». Det var før jeg ble kjent med deg. Du hadde mange gode år bak deg i faglig samarbeid med din kollega Lena på Råholt, men livet førte deg til den andre siden av Oslo, og da var det samtidig naturlig å videreføre virksomheten hos oss i Stortingsgaten.

Jeg ble kjent med barna dine som var svært snille mot faren sin, fordi han fortjente det. Ærlige også, for det hadde han lært dem å være. Jeg var forlover da du giftet deg med Randi, og dere fikk Live, din lille solstråle, som du så til de grader var en god far for. Dere hadde flyttet til Vollen der du «holdt fortet» med utallige prosjekter som strengt tatt hverken skuldre eller rygg satte pris på. Men sånn var du Ulf, hang et bilde skjevt, så var du der med ditt innebygde vater. Du innrømmet det selv; det er min form for tvangstanker, bæreposer bretter vi til de er i A-5-format. Eller mindre...

Men nettopp dine krav til presisjon var med på å gjøre deg til en svært dyktig tannlege. Du skulle bare visst hvor mange blomster vi etter din bortgang har fått fra hengivne pasienter. For du var ikke bare en dedikert og faglig tannlege, – du var samtidig lyttende, omsorgsfull og medmenneskelig på en måte som pasientene dine satte betydelig mer pris på enn du kanskje selv opplevde. For du var også ydmyk og uselvisk nok til sjelden helt å kunne oppleve pasientenes glede ved å ha deg som sin tannlege.

Det er vel knapt noen tannlege i Norge som har så mange venner blant kolleger som du hadde. Fra båten inn til

jobb kunne du sende bilder og meldinger til det ganske land. Vi er mange som ikke får bursdagshilsen fra Ulf nå, og det er forferdelig vondt å vite. Personlig har jeg hatt stor glede av samtaler med deg. Jeg kunne tillate meg å påpeke når blødmene og morsomhetene dine ikke helt traff innertieren i tid og sted. Samtidig hadde vi sammenfallende syn på veldig mye i fag og tannhelsepolitikk. Ja; vi var nok ganske enkelt Knoll og Tott, og vi mente mye du og jeg. Din klokskap kunne bidratt til mye mer hvis tiden hadde gitt mulighet til det. Du var løsningsorientert, og du ble fysisk syk av krangel og uvennlighet.

Det er usigelig trist ikke å få ha deg med videre i livet. Vi er så mange som husker deg som brobygger og muntrafsjonsråd. Ikke alle vet, som jeg, hvilken fagmann du samtidig var.

I pinsen kjørte du til ditt paradisi på Sandsøya, Randis barndoms feriested. Der skulle du hvile og ikke hverken snekre eller male. Ulf; jeg har hatt noen vanskelige stunder i mitt liv, men din bortgang er veldig tung å bære. 29. mai, dagen etter at du kom hjem, sluttet ditt hjerte å slå. Du ble bare 56 år og etterlater deg mange venner i dyp sorg. Mine tanker går først og fremst til barna dine og Randi, men også til Geir og dine foreldre. Tott skal love deg å føre ditt livsverk videre.

Carl Christian (Blich)